

Wyrok z dnia 9 listopada 2001 r.

III RN 149/00

W wypadku, gdy rodzice (opiekunowie prawni) dziecka objętego obowiązkiem szkolnym dokonali dobrowolnie wyboru odpłatnego trybu realizacji tego obowiązku w niepublicznej szkole podstawowej, a następnie nie wywiązują się wobec szkoły niepublicznej z przyjętego na siebie obowiązku opłaty kosztów nauki świadczonej na rzecz ich dziecka (tzw. czesnego), dyrektor szkoły niepublicznej nie jest związany ograniczeniem ustawowym wynikającym z art. 39 ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 ze zm.) i może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy uczniów szkoły (art. 84 ust. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty). Jest jednakże obowiązany poinformować o tym dyrektora szkoły publicznej, w której obwodzie dziecko mieszka, w celu umożliwienia skutecznego sprawowania kontroli dopełnienia przez rodziców zapewnienia dalszej realizacji obowiązku szkolnego dziecka (art. 16 ust. 6 w związku z art. 19 ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy o systemie oświaty).

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, z udziałem Prokuratora Prokuratury Krajowej, po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2001 r. sprawy ze skargi Bogusława W. działającego na rzecz i w imieniu małoletniej Aleksandry W. na decyzję Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 lipca 1999 r. [...] w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie skreślenia małoletniej z listy uczniów szkoły podstawowej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2000 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i oddalił skargę.

U z a s a d n i e n i e

Dyrektor Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W. decyzją z dnia 6 lutego 1997 r. skreślił z listy uczniów tej szkoły małoletnią Aleksandrę W., ponieważ jej przedstawiciele ustawowi, pomimo przyjętych na siebie zobowiązań umownych, nie uiszczali ani czesnego, ani też innych opłat wynikających z umowy, na podstawie której ich córka uczęszczała do tej szkoły. W wyniku odwołania od powyższej decyzji, wniesionego przez – działającego w imieniu małoletniej uczennicy Aleksandry W. - Bolesława W., Kurator Oświaty w W. decyzją z dnia 18 marca 1997 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Kurator Oświaty w W. stwierdził, że nauka w ośmioklasowej szkole podstawowej jest obowiązkowa, a dziecko ten obowiązek realizuje poprzez uczęszczanie bądź do szkoły publicznej, bądź też do szkoły niepublicznej, która posiada uprawnienia szkoły publicznej. Przy czym, wyboru rodzaju szkoły dokonują autonomicznie rodzice lub opiekunowie dziecka, którzy ponoszą z tego tytułu stosowne konsekwencje, w tym między innymi obowiązek ponoszenia opłat w wypadku wyboru szkoły niepublicznej.

Bolesław W., reprezentujący małoletnią Aleksandrę W., wystąpił do Ministra Edukacji Narodowej o uchylenie lub o stwierdzenie nieważności powyższej decyzji Kuratora Oświaty w W. z dnia 18 marca 1997 r. W uzasadnieniu swego żądania Bogusław W.: po pierwsze - zarzucił, że decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, w tym art. 39 ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 ze zm.), bowiem decyzja dyrektora szkoły o skreśleniu ucznia z listy uczniów nie może dotyczyć ucznia objętego obowiązkiem szkolnym; oraz po drugie – zarzucił także, że w sprawie niniejszej dyrektor szkoły w ogóle nie miał kompetencji do wydania decyzji administracyjnej. Minister Edukacji Narodowej decyzją z dnia 26 listopada 1998 r. odmówił stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Kuratora Oświaty w W. W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Minister Edukacji Narodowej stwierdził, że z art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty istotnie wynika, iż uczeń objęty obowiązkiem szkolnym nie może zostać skreślony przez dyrektora szkoły z listy uczniów, a jedynie na wniosek tego dyrektora może zostać przeniesiony do innej szkoły decyzją wydaną przez kuratora oświaty. Jednakże regulacja ta nie dotyczy niepublicznych szkół podstawowych, bowiem art. 39 ust. 2a umieszczony został w rozdziale ustawy zatytułowanym „Zarządzanie szkołami i placówkami publicznymi”. Tymczasem, skreślenie ucznia z listy uczniów niepublicznej szkoły podstawowej następuje w drodze decyzji organu kierującego taką szkołą, a organem odwoławczym od takiej decyzji jest kurator

oświaty. Minister Edukacji Narodowej stwierdził równocześnie, że w § 28 statutu Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W. określone zostały przypadki, w których uczeń szkoły może zostać skreślony z listy uczniów, przy czym statut ten przesądza, iż skreślenia dokonuje dyrektor szkoły na podstawie uchwały rady pedagogicznej. Następnie, w wyniku ponownego rozpoznania niniejszej sprawy, Minister Edukacji Narodowej decyzją z dnia 9 lipca 1999 r. utrzymał w mocy swoją poprzednią decyzję z dnia 26 listopada 1998 r.

W wyniku skargi Bogusława W., Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 15 lutego 2000 r. [...] uchylił zaskarżoną decyzję Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 lipca 1999 r. oraz poprzedzającą ją decyzję Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 listopada 1998 r. W uzasadnieniu tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: po pierwsze, art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty, który dotyczy uczniów objętych obowiązkiem szkolnym, ogranicza uprawnienia dyrektora szkoły w kwestii skreślania tych uczniów z listy uczniów szkoły, przy czym ograniczenie to dotyczy zarówno szkół publicznych, jak i szkół niepublicznych, które korzystają z uprawnień szkół publicznych. Sąd stanął przy tym na stanowisku, że ograniczenie, o którym mowa w art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty, obejmuje uczniów, a nie rodzaje szkół. Do szkół odnosi się bowiem art. 39 ust. 2 ustawy o systemie oświaty. Po drugie, skoro szkole niepublicznej, utworzonej zgodnie z art. 82 ust. 1 – ust. 3 ustawy o systemie oświaty, przysługują uprawnienia szkoły publicznej w dniu rozpoczęcia działalności (art. 85 ustawy o systemie oświaty), to oznacza to, że szkoła niepubliczna ma również uprawnienia do występowania z wnioskiem (uzasadnionym przepisami szkoły) do kuratora oświaty o przeniesienie ucznia tej szkoły objętego obowiązkiem szkolnym do innej szkoły. Po trzecie, art. 84 ustawy o systemie oświaty, zgodnie z którym szkoła lub placówka niepubliczna działa na podstawie statutu, opiera się na założeniu, że statut szkoły nie może być sprzeczny z ustawą o systemie oświaty. Tymczasem, jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu swego wyroku: „Statut szkoły, do której uczęszczała skarżąca w § 28 uprawnia dyrektora szkoły do skreślenia ucznia z listy szkoły w określonych przypadkach. Przepis § 28 statutu pozostaje w sprzeczności z treścią art. 39 ust. 2a w odniesieniu do uczniów objętych obowiązkiem szkolnym, a przecież akt niższego rzędu nie może być sprzeczny z aktem wyższego rzędu”.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie pismem z dnia 20 września 2000 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego wyroku Naczelnego

go Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2000 r. [...], w której zarzucił temu wyrokowi rażące naruszenie art. 39 ust. 2 i 2a ustawy o systemie oświaty, art. 156 § 1 pkt 2 KPA oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), a w konsekwencji wniósł na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o NSA o uchylenie zaskarżonego wyroku i o oddalenie skargi. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że: po pierwsze, z art. 16 ust. 5 ustawy o systemie oświaty wynika, iż obowiązek szkolny, o którym mowa w art. 15 ust. 2 i ust. 3 tej ustawy, spełnia się poprzez uczęszczanie ucznia do szkoły podstawowej publicznej lub niepublicznej, jeżeli posiada ona uprawnienia szkoły publicznej. Po drugie, prawa i obowiązki uczniów szkół publicznych, w tym także przypadki, w których uczeń może zostać skreślony z listy uczniów szkoły, określa statut szkoły (art. 60 ust. 1 pkt 7 ustawy o systemie oświaty). Natomiast zarządzanie szkołami i placówkami publicznymi uregulowane jest w rozdziale 3. ustawy o systemie oświaty, w którym art. 39 ust. 2 przewiduje możliwość skreślenia ucznia z listy uczniów w przypadkach określonych w statucie szkoły, co jednak – z mocy art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty – nie dotyczy ucznia objętego obowiązkiem szkolnym, bowiem w uzasadnionych wypadkach uczeń ten może być przez kuratora oświaty przeniesiony do innej szkoły. Po trzecie, z kolei, do uczniów szkół niepublicznych, w tym także do uczniów szkół niepublicznych objętych obowiązkiem szkolnym, stosuje się przepisy rozdziału 8 ustawy o systemie oświaty – zatytułowanego „Szkoły i placówki niepubliczne”. Zgodnie z art. 84 ustawy o systemie oświaty, szkoła niepubliczna działa na podstawie statutu nadanego przez osobę prowadzącą. Statut ten powinien określać również prawa i obowiązki uczniów szkoły, w tym także przypadki, w których uczeń może zostać skreślony z listy uczniów szkoły niepublicznej. Po czwarte, z porównania powyższych regulacji prawnych wynika, że objęty obowiązkiem szkolnym uczeń szkoły publicznej nie może być skreślony z listy uczniów, lecz tylko może zostać przeniesiony do innej szkoły. Zasada ta nie dotyczy natomiast objętego obowiązkiem szkolnym ucznia szkoły niepublicznej, która posiada uprawnienia szkoły publicznej, bowiem w rozdziale 8 ustawy o systemie oświaty brak jest odesłania w tym względzie do art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty (odmiennie aniżeli w wypadku tzw. nadzoru pedagogicznego, skoro art. 89 tej ustawy wyraźnie nakazuje w tym zakresie stosowanie art. 33 ustawy o systemie oświaty). W rewizji nadzwyczajnej wyprowadzony został stąd wniosek, że: „statut szkoły niepublicznej określa przypadki, w których uczeń ta-

kiej szkoły może zostać skreślony z listy uczniów, niezależnie od tego, czy podlega on obowiązkowi szkolnemu (...)", bowiem „(...) jedną z istotnych różnic między omawianymi szkołami jest odpłatność za nauczanie w szkole niepublicznej, co z kolei należy do materii, która powinna być uregulowana w statucie szkoły (art. 84 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy)". Równocześnie w rewizji nadzwyczajnej podkreślono, że art. 16 ust. 6 ustawy o systemie oświaty nakłada na dyrektora szkoły niepublicznej, który przyjął dziecko do tej szkoły, obowiązek powiadomienia o tym fakcie dyrektora szkoły publicznej, w której obwodzie dziecko to mieszka oraz obowiązek informowania o spełnianiu przez to dziecko obowiązku szkolnego. Stąd też w rewizji nadzwyczajnej wyprowadzony został wniosek, że: „w razie skreślenia ucznia podlegającego obowiązkowi szkolnemu z listy uczniów szkoły niepublicznej, dyrektor tej szkoły zawiadamia o tym fakcie dyrektora szkoły publicznej, do którego od tej pory należy kontrolowanie, czy ten uczeń spełnia obowiązek szkolny". Po piąte, na gruncie orzecznictwa sądowego utrwalony jest natomiast pogląd prawny co do tego, że skreślenie ucznia z listy uczniów szkoły niepublicznej następuje w drodze decyzji administracyjnej podjętej na podstawie statutu tej szkoły (por. w tej kwestii: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 października 1995 r., sygn. III AZP 28/95 – OSNAPiUS z 1996 r. nr 11, poz. 149). Dlatego, w opinii rewizji nadzwyczajnej, błędne jest stanowisko, jakoby art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty odnosił się zarówno do uczniów szkół publicznych i niepublicznych, które posiadają uprawnienia szkół publicznych. Z tej samej przyczyny nie jest uzasadniony także pogląd, że „art. 39 ust. 2 ustawy o systemie oświaty obejmuje również dyrektora szkoły niepublicznej o uprawnieniach szkoły publicznej". Zawarte w art. 3 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 ustawy o systemie oświaty objaśnienia użytych w tej ustawie pojęć nie dają podstawy do przyjęcia, że art. 39 ust. 2, a w konsekwencji także art. 39 ust. 2a tej ustawy, odnoszą się również do dyrektora szkoły niepublicznej. Tymczasem, jak wywiedziono w rewizji nadzwyczajnej, przyjęcie w rozpoznawanej sprawie odmiennej interpretacji dotyczącej zakresu obowiązywania tych przepisów: „doprowadziło w konsekwencji do nieuprawnionej oceny § 28 statutu Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W.". Po szóste, ponadto, w rewizji nadzwyczajnej podniesiono, że: „nawet gdyby przyjąć, iż art. 39 ust. 2 i ust. 2a odnosi się także do szkół niepublicznych o charakterze szkoły publicznej, to byłaby to tylko jedna z możliwych interpretacji tych przepisów, a to nie jest wystarczające do stwierdzenia nieważności decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 KPA. Nie może bowiem zachodzić rażące naruszenie prawa wówczas, gdy dokonany wybór znaczenia normy prawnej,

będącej podstawą rozstrzygnięcia, wskazuje na możliwość przyjęcia rozwiązania alternatywnego, a każde z nich mieści się w granicach obowiązującego porządku prawnego”.

W odpowiedzi na rewizję nadzwyczajną, Bolesław W. - działając w imieniu małoletniej Aleksandry W. - wniósł o oddalenie rewizji nadzwyczajnej. W uzasadnieniu tego wniosku podniesiono w szczególności, że: po pierwsze, skoro w rewizji nadzwyczajnej stwierdza się, że w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, wedle którego „wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego rażąco nie narusza prawa, gdy na tle tych samych przepisów możliwe jest wyrażanie rozbieżnych poglądów”, to ponieważ w niniejszej sprawie ma miejsce taka sytuacja, przeto rewizja nadzwyczajna powinna zostać oddalona; oraz po drugie, wyrażony został pogląd, że w rozpoznawanej sprawie, z uwagi „na datę zdarzenia”, należało podjąć rozstrzygnięcie zgodnie „z uregulowaniami zawartymi w ustawie z dnia 21 lipca 1995 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 101, poz. 504), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1996 r. (...) Uwzględniając ten stan prawny podnieść należy, że art. 39 ust. 2 ustawy nie dotyczył i nie dotyczy dyrektora szkoły podstawowej (...)” – w tym kontekście wskazano także na „stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw”, załączając równocześnie: projekt tej „ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty” wraz z jej uzasadnieniem i stanowisko Senatu w sprawie tego projektu oraz projekt i uzasadnienie „ustawy o systemie oświaty”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna. Mając na uwadze stan prawny obowiązujący w dacie rozstrzygnięć prawnych podejmowanych w rozpoznawanej sprawie, a więc zarówno w lutym 1997 r. (w rozpoznawanej sprawie decyzja dyrektora Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W. o skreśleniu uczennicy - Aleksandry W. z listy uczniów tej Szkoły została podjęta w dniu 6 lutego 1997 r.), jak i marcu 1997 r. (w dniu 18 marca 1997 r. Kurator Oświaty w W. utrzymał w mocy powyższą decyzję), w listopadzie 1998 r. (w dniu 26 listopada 1998 r. Minister Edukacji Narodowej odmówił stwierdzenia nieważności wcześniej wydanych decyzji w rozpoznawanej sprawie) oraz w lipcu 1999 r. (w dniu 9 lipca 1999 r. Minister Edukacji Narodowej utrzymał w mocy swą poprzednią decyzję w powyższej sprawie z dnia 26 listopada 1998 r.), a

także w lutym 2000 r. (w dniu 15 lutego 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wydał wyrok w rozpoznawanej sprawie, który jest przedmiotem rewizji nadzwyczajnej) i aktualnie nadal, należy stwierdzić, co następuje:

W Rzeczypospolitej Polskiej nauka w zakresie szkoły podstawowej jest obowiązkowa (art. 70 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 15 ust. 2 ustawy o systemie oświaty), przy czym każdemu przysługuje prawo do bezpłatnego realizowania obowiązku szkolnego w szkole publicznej (art. 70 ust. 2 zdanie pierwsze Konstytucji RP oraz art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty). Rodzice (oraz prawni opiekunowie – art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy o systemie oświaty) dziecka podlegającego obowiązkowi szkolnemu w zakresie szkoły podstawowej są odpowiedzialni za prawidłowe wywiązywanie się ich dziecka z tego obowiązku (art. 18 ustawy o systemie oświaty) i mają oni równocześnie konstytucyjnie zagwarantowaną wolność wyboru dla swego dziecka szkoły innej niż publiczna (art. 70 ust. 3 zdanie pierwsze Konstytucji RP). Dlatego obok publicznych szkół podstawowych, w polskim systemie oświaty mogą działać również niepubliczne szkoły podstawowe, którym przysługują uprawnienia szkoły publicznej (art. 82 – art. 90, a w szczególności art. 85 ustawy o systemie oświaty). W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania obowiązku szkolnego, na podstawie art. 16 ust. 6 ustawy o systemie oświaty, pomieszczonego w rozdziale 2. tej ustawy, zatytułowanym „Wychowanie przedszkolne i obowiązek szkolny”, dyrektor niepublicznej szkoły podstawowej „jest obowiązany powiadomić o przyjęciu dziecka dyrektora szkoły publicznej, w której obwodzie dziecko mieszka, oraz informować o spełnianiu przez dziecko obowiązku szkolnego”, natomiast art. 19 ust. 1 ustawy o systemie oświaty stanowi, że: „Dyrektor szkoły podstawowej publicznej sprawuje kontrolę spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci zamieszkujące w obwodzie tej szkoły (...)”.

Równocześnie ustawa o systemie oświaty odrębnie reguluje: z jednej strony – zasady „zarządzania szkołami i placówkami publicznymi” (rozdział 3 ustawy o systemie oświaty, art. 21 - art. 44) oraz „organizację kształcenia, wychowanie i opiekę w szkołach i placówkach publicznych” (rozdział 5 ustawy o systemie oświaty, art. 58 - art. 76), a z drugiej strony – zasady tworzenia i działania „szkół i placówek niepublicznych” (rozdział 8 ustawy o systemie oświaty, art. 82 - art. 90). I tak, w szczególności w odniesieniu do szkół publicznych art. 39 ust. 2 ustawy o systemie oświaty stanowi, że: „dyrektor szkoły może, w drodze decyzji, skreślić ucznia z listy uczniów w przypadkach określonych w statucie szkoły”, jednakże równocześnie w art. 39 ust.

2a ustawa o systemie oświaty zastrzega także, że: „przepis ust. 2 nie dotyczy ucznia objętego obowiązkiem szkolnym. W uzasadnionych przypadkach uczeń ten, na wniosek dyrektora szkoły, może zostać przeniesiony przez kuratora oświaty do innej szkoły”. Jest to rozwiązanie ustawowe, które ma umożliwić organom szkoły publicznej, w sytuacjach tego wymagających, wyłączenie z grona uczniów danej szkoły określonego dziecka (art. 60 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 39 ust. 2 ustawy o systemie oświaty), bez równoczesnego naruszenia przysługującej mu konstytucyjnej i ustawowej zarazem gwarancji do bezpłatnego realizowania obowiązku szkolnego w szkole publicznej (art. 39 ust. 2a w związku z art. 70 ust. 2 zdanie pierwsze Konstytucji RP oraz art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie oświaty). Natomiast w wypadku, gdy w wyniku dokonanego przez rodziców dziecka swobodnego wyboru odpłatnego trybu realizacji obowiązku szkolnego w niepublicznej szkole podstawowej, spełnione zostaną określone w statucie szkoły niepublicznej przesłanki prawne uzasadniające skreślenie dziecka z listy uczniów tej szkoły, np. wobec niewywiązywania się rodziców – opiekunów prawnych dziecka z obowiązku opłacania tzw. czesnego (art. 84 ust. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty), dyrektor niepublicznej szkoły podstawowej nie jest związany ograniczeniem ustawowym wynikającym z art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty, bowiem – z przyczyn wyżej wskazanych – dotyczy ono wyłącznie analogicznych decyzji podejmowanych przez dyrektora szkoły publicznej. Jednakże, podejmując na podstawie statutu szkoły decyzję o skreśleniu ucznia objętego obowiązkiem szkolnym z listy uczniów szkoły niepublicznej, dyrektor szkoły niepublicznej obowiązany jest równocześnie poinformować o tym fakcie dyrektora szkoły publicznej, w której obwodzie ten uczeń mieszka, a to w celu umożliwienia temu organowi skutecznej kontroli dopełnienia przez rodziców ucznia obowiązku zapewnienia dalszej realizacji obowiązku szkolnego (art. 16 ust 6 w związku z art. 84 ust. 2 pkt 5 oraz art. 19 ust. 1 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy o systemie oświaty).

W rozpoznawanej sprawie jest poza sporem, że Aleksandra W., uczennica objęta obowiązkiem szkolnym, nie korzystała z przysługującego jej prawa do nieodpłatnej nauki w szkole publicznej, lecz uczęszczała do Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W. Ponieważ jednak jej opiekunowie prawni – rodzice nie wywiązywali się z przyjętego na siebie dobrowolnie obowiązku uiszczania opłat (czesnego) z tytułu korzystania ze świadczonej przez wybraną przez nich szkołę niepubliczną usługi nauczania ich córki, dyrektor Niepublicznej Szkoły Podstawowej [...] w W., zgodnie z dyspozycją art. 84 ust. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty, działając w oparciu o § 28

statutu obowiązującego w tej szkole, podjął decyzję o skreśleniu uczennicy – Aleksandry W. z listy uczniów szkoły. W tej sytuacji, podniesiony przez opiekuna prawnego uczennicy – Bolesława W., który *nota bene* nie kwestionuje zasadności samej przyczyny skreślenia jego córki z listy uczniów, zarzut sprzeczności tej decyzji z dyspozycją art. 39 ust. 2a ustawy o systemie oświaty był całkowicie bezzasadny, bowiem opierał się na zasadniczo błędnej interpretacji przepisów ustawy o systemie oświaty, którą nietrafnie uznał za prawidłową Naczelny Sąd Administracyjny w zaskarżonym rewizją nadzwyczajną wyroku. Z tych samych przyczyn nie jest również trafna w kontekście rozpoznawanej sprawy, zarówno – przytoczona w końcowej części uzasadnienia rewizji nadzwyczajnej – argumentacja odwołująca się do możliwej i równoprawnej dwojakiej interpretacji art. 39 ust. 2 i ust. 2a w związku z art. 84 ust. 2 pkt 5 ustawy o systemie oświaty, która zakłada, że w niniejszej sprawie nie miało miejsca „rażące naruszenie prawa”, jak i nawiązujący do niej analogiczny zarzut podniesiony w odpowiedzi na rewizję nadzwyczajną.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁵ w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====